

PÍSEŇ 0833

Církev svou svatou obecnou

1541, 1561

1. Cír-kev svou sva - tou o - bec - nou, tu Kri - sto - vu choť pře - mi - lou, shro -

- maž - d'u - je Bůh z mi - lo - sti, při - vá - dí do ra - do - sti.

2. a dle svého předzřízení k věčnému v Kristu spasení vybírá z národů, z lidí, ty, jak jemu se vidí.
3. kdo přijímají od něho vnitřní mocí slova jeho v Kristu nové své stvoření a druhé narození,
4. ty on vírou poděluje a láskou svatou spojuje, ustavuje i v naději, by stáli vždy pevněji.
5. Tak jim v Kristu požehává, v duchovních darech vzdělává, aby se v nich rozhojnili i mocně utvrdili.
6. Jsou oni vpravdě jeho chrám, jimž byl zaslíbil sebe sám, k věčnému v nich přebývání, rozkoší požívání.
7. Nuž, žádejme Pána Boha, ať nám k tomu sám pomáhá, bychom v losu svatých stáli a v pravdě setrvali.
8. Posiluj nás v naší mdlobě, ať činíce, co se tobě líbí, při tom můžem státi, do konce setrvati.
9. Pak po zdejších živobytí ať vejdem v odpočinutí, kteréžs milým svým připravil, aby ses v nich oslavil.

1541, 1659, 1979